

Sygn. akt *XVII AmE 9/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka
Protokolant –	st.sekr.sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 25 marca 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Zakładu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 8 października 2019 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od Zakładu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt *XVII AmE 9/20*

UZASADNIENIE

Decyzją z 8 października 2019 r., znak:(...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, działając w oparciu o przepisy art. 35 ust. 1 pkt 1 i art. 36 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167, ze zm. dalej: ef.energ.), w związku z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 545, ze zm., dalej: ef.energ.) oraz z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, ze zm.) a także z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. orzekł, że:

1. spółka Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. nie wywiązała się z określonego w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o ef.energ., w terminie określonym w art. 27 ust. 3 ustawy o ef.energ. lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 ustawy o ef.energ., obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 ustawy o ef.energ.

2. Za opisane wyżej działanie Prezes URE wymierzył spółce Zakładowi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. karę pieniężną w kwocie 154 524,87 zł.

(decyzja, k. 6-10).

Odwołanie od tej decyzji wniosła spółka Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C., wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od wymierzenia kary oraz zasądzenie od pozwanego Prezesa URE na rzecz powoda zwrotu wszystkich kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Prezesowi URE. Powodowa spółka zarzuciła decyzji naruszenie:

1. prawa materialnego, tj. art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy o ef.energ. (Dz. U. z 2015 r., poz. 2167 ze zm.), tj. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej poprzez nałożenie przez Prezesa URE na skarżącą kary pieniężnej pomimo, iż skarżąca uiściła opłatę zastępczą, o której mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o ef.energ.;

2. prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 12 ustawy o ef.energ. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji błędne przyjęcie przez Prezesa URE, że nie ma podstaw do wyłączenia z przychodów skarżącej będących podstawą ustalenia obowiązku określonego w art. 12 ust. 1 ustawy o ef.energ. przychodów ze sprzedaży ciepła na zamkniętym terenie wojskowym w O. i U., które wykorzystywane są wyłącznie w celach wojskowych;

3. całkowite pominięcie przez Prezesa URE przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego faktu, iż Urząd Regulacji Energetyki Północny Oddział Terenowy w G. wymusił na skarżącej rezygnację z pobierania opłaty z tytułu efektywności energetycznej dla terenów wojskowych w O. i U. poprzez wezwanie skarżącej pismem z 7 marca 2014 r., (...) do skorygowania stawki opłat dla źródeł ciepła w jednostkach wojskowych w O. i U. zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej, co w konsekwencji spowodowało brak zabezpieczenia w zatwierdzonej trzeciej taryfie dla ciepła środków na realizację obowiązku określonego w art. 12 ust. 1 ustawy o ef.energ., a także wprowadziło spółkę w błąd, że systemy wojskowe są wyłączone spod tej regulacji;

4. sprzeczność istotnych ustaleń dla Prezesa URE z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym poprzez dowolne i nie mające żadnego oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym przyjęcie, że stopień naruszenia wynikającego z deliktu administracyjnego przypisanego skarżącej był znaczny, podczas gdy skarżąca w ramach prowadzonego postępowania wyjaśniającego wykazała, że powodem niewypełnienia przez nią obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej była zła kondycja finansowa skarżącej spowodowana koniecznością ponoszenia kosztów finansowych związanych z obsługą kredytu zaciągniętego na modernizację systemu ciepłowniczego w U. (a których to kosztów Prezes URE nie uznał za uzasadnione w postępowaniu taryfowym) oraz że dokonała zapłaty kwoty odpowiadającej opłacie zastępczej, jak tylko zgromadziła odpowiednie środki finansowe;

5. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 36 ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej poprzez wadliwą ocenę stopnia naruszenia przez skarżącą obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy oraz szkodliwości czynu i stopnia zawinienia skarżącej, co miało wpływ na wysokość orzeczonej kary;

6. nałożenie przez Prezesa URE kary pieniężnej w wysokości niewspółmiernej do stopnia społecznej szkodliwości, stopnia zawinienia skarżącej, a także z całkowitym pominięciem okoliczności łagodzącej przy wymierzaniu kary, tj. faktu zapłaty przez skarżącą kwoty odpowiadającej opłacie zastępczej;

7. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 6a ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji wymierzenie skarżącej kary pieniężnej, pomimo iż Prezesowi URE została przyznana kompetencja do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszeń lub zrealizował obowiązek.

(odwołanie, k. 11-19, uzupełnienie odwołania, k. 42-44).

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie, k. 33-39v).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców KRS prowadzonego przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku pod numerem: (...) (odpis aktualny z KRS, k. 22).

Decyzją z dnia 29 czerwca 2010 r., znak: (...), Prezes URE udzielił przedsiębiorcy koncesji na wytwarzanie ciepła, na okres od dnia 2 lipca 2010 r. do dnia 2 lipca 2020 r. (okoliczność bezsporna)

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania ciepła Zakład (...) Sp. z o.o., dokonał w 2014 r. sprzedaży ciepła na rzecz odbiorców końcowych w ilości 141 038,307 GJ i osiągnął z tego tytułu przychód w wysokości (...) zł. (załącznik nr 2 do pisma powoda z 30 grudnia 2015 r.- informacja o sprzedaży ciepła w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r., k. 21-23 akt adm.)

Powód do dnia 31 marca 2015 r. nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectw efektywności energetycznej oraz nie uiszczył na rachunek (...) opłaty zastępczej w wysokości będącej pochodną całości przychodów powoda z tytułu sprzedaży ciepła, tj. opłaty zastępczej w wysokości 116 331,76 zł odpowiadającej energii pierwotnej w ilości 116,332 toe. Natomiast po upływie ustawowego terminu do uiszczenia opłaty zastępczej, tj. w dniu 27 listopada 2015 r. powód uiszczył na rachunek (...) kwotę 41 698,02 zł. Kwota ta jest pochodną ilości ciepła sprzedanego odbiorcom innym niż jednostki wojskowe w U. i O. (okoliczność bezsporna).

W dniu 7 września 2018 r. Prezes URE wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy Zakładowi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. kary pieniężnej w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w 2014 roku, określonego w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej, obowiązującej do dnia 30 września 2016 r., obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ef.energ. w terminie określonym w art. 27 ust. 3 ef.energ., lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 ef.energ., obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 ef.energ. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 7 września 2018 r., k. 32-33 akt adm.)

W roku 2018 Zakład (...) Sp. z o.o. uzyskał przychód w wysokości (...) zł (rachunek zysków i strat spółki Zakład (...) Sp. z o.o. za 2018 r., k. 58-61v akt adm.)

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dowody, zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, jak i w oparciu o twierdzenia stron, oraz fakty powszechnie znane. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebranych w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im mocy dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja odpowiada prawu, a podniesione przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej uchYLENIEM.

Podstawę prawną do nałożenia na powoda przez Prezesa URE kary pieniężnej stanowił przepis art. 35 ust 1 pkt 1 ustawy o ef.energ. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2016 r.), w myśl którego Prezes URE nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorcę końcowego oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w art. 12 ust. 2, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli podmiot ten nie dopełnia obowiązku

uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszcza opłaty zastępczej, o których mowa w art. 12 ust. 1.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o ef.energ. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2016 r.) przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o którym mowa w ust. 2, jest obowiązany uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, świadectwo efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1, o wartości wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, nie większej niż 3% ilorazu **kwoty przychodu ze sprzedaży** energii elektrycznej, **ciepła** lub gazu ziemnego **odbiorcom końcowym**, osiągniętego za dany rok, w którym obowiązek ten jest realizowany, w przypadku przedsiębiorstwa energetycznego sprzedającego energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny tym odbiorcom.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powodowa spółka prowadziła działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania ciepła. W 2014 roku Zakład (...) Sp. z o.o. dokonywał sprzedaży ciepła do odbiorców końcowych i nie wywiązał się z obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie 31 marca 2015 r. Nie zasługuje zatem na uwzględnienie zarzut powoda o uiszczeniu opłaty zastępczej. Powód dokonał wprawdzie wpłaty na rachunek (...), ale nastąpiło to w dniu 27 listopada 2015 r. Uchybił więc terminowi, który jak słusznie wskazał pozwany, jako termin prawa materialnego, nie może być ani przedłużony ani przywrócony. Uiszczenie więc opłaty po tym terminie nie może stanowić spełnienia obowiązku, o jakim mowa w art. 12. W tym zakresie Sąd w pełni podziela argumentację przedstawioną przez Sąd Najwyższy w wyroku z 26 marca 2019r w sprawie I NSK 20/18, że tylko dochowanie terminu ustawowego przez zobowiązanego powoduje wygaśnięcie obowiązku publicznoprawnego.

Nie można zatem uznać, że powód uiszczając opłatę zastępczą po terminie, zrealizował obowiązek wynikający z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 2 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 12 ustawy o ef.energ. wskazać należy, iż zasadniczo przepisy ustawy stosuje się do przedsięwzięć służących poprawie efektywności (art.2 ust. 1), a więc zgodnie z definicją ustawową do działań polegających na wprowadzeniu zmian lub usprawnień w obiekcie, urządzeniu technicznym lub instalacji, w wyniku których uzyskuje się oszczędność energii. Ustawy natomiast nie stosuje się do urządzeń technicznych i instalacji używanych wyłącznie w celach wojskowych (art. 2 ust 2). Niewątpliwie powyższe wyłączenie odnosi się do zakresu stosowania ustawy opisanego w art. 2 ust. 1, a więc do przedsięwzięć służących poprawie efektywności. Należy więc powyższe wyłączenie rozumieć w ten sposób, że przepisów ustawy nie stosuje się do przedsięwzięć służących poprawie efektywności (tj. działań polegających na wprowadzeniu zmian lub usprawnień w obiekcie, urządzeniu technicznym lub instalacji, w wyniku których uzyskuje się oszczędność energii) odnoszących się do urządzeń technicznych i instalacji używanych wyłącznie w celach wojskowych.

Tymczasem opłata zastępcza, o której stanowi przepis art. 12 ust 1 p.e. odnosi się do kwoty przychodu ze sprzedaży m.in. ciepła dla każdego odbiorcy końcowego, któremu przedsiębiorstwo sprzedaje ciepło. Wynika więc z tego, że to przychód z całości sprzedaży ciepła stanowi podstawę dla obliczenia opłaty zastępczej. Zatem brak jest podstaw do wyłączenia z przychodów tych z nich, które zostały uzyskane z tytułu sprzedaży ciepła do jednostek wojskowych. O ile bowiem, w myśl zasady wyrażonej w art. 2 ust. 2 ustawy, jednostki wojskowe zostały zwolnione z obowiązku dokonywania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej znajdujących się na ich terenie urządzeń technicznych i instalacji, to nie oznacza, że przychodów ze sprzedaży energii cieplnej tym jednostkom nie wlicza się do przychodu przedsiębiorstwa sprzedającego ciepło tym jednostkom, o jakim mowa w art. 12 ustawy. Należy przy tym zgodzić się z Prezesem URE, że wyłączenie jednostek wojskowych z obowiązków poprawy efektywności energetycznej, nie oznacza, że jednostki te nie mogą dobrowolnie podnosić efektywność, bo powyższe wyłączenie ma bowiem charakter wyłącznie przedmiotowy. Wyłączenia o charakterze podmiotowym znajdują się bowiem w art. 12 ust 3 ustawy o ef.energ. i nie ma wśród nich jednostek odbiorców takich jak jednostki wojskowe.

Podobnie przychody ze sprzedaży ciepła jednostkom wojskowym nie mogą pomniejszyć kwoty opłaty zastępczej, gdyż nie zostały one uwzględnione przez ustawodawcę w przychodach i kosztach określonych w art. 12 ust 4 ustawy

o ef.energ., który stanowi o pomniejszeniu przychodów przez przychody z enumeratywnie wymienionych w tym przepisie źródeł, jak też ściśle określonych kosztów, którymi jednakowoż nie są te związane ze sprzedażą ciepła jednostkom wojskowym.

Reasumując obowiązek powoda polegający na uzyskaniu i przedstawieniu do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej wynika z faktu sprzedaży ciepła do wszystkich odbiorców końcowych, w tym także sprzedaży ciepła do obiektów wojskowych. Nieuzasadnionym byłoby zatem wyłączenie przychodów ze sprzedaży ciepła na zamkniętym terenie wojskowym w O. i U. z przychodów powodowej spółki, będących podstawą ustalenia obowiązku określonego w art. 12 ust. 1 ustawy o ef.energ.

Wysokość kary

Zgodnie z art. 36 ustawy o ef.energ. przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 35, należy uwzględnić w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy.

Zdaniem Sądu, brzmienie ww. art. 35 ust 1 pkt 1 ustawy o ef.energ. przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za nie dopełnienie obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszczenie opłaty zastępczej, o których mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o ef.energ., przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Przepis art. 35 ust 1 pkt 1 ustawy o ef.energ. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2016 r.) stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszczenie opłaty zastępczej i nie wymaga wykazania zawinonego działania lub zaniechania przedsiębiorcy. Wynika to z tego, że zasadniczo odpowiedzialność w prawie administracyjnym ma charakter odpowiedzialności obiektywnej, a więc niezależnej od winy. Element subiektywny, jakim jest zawinienie, może być brany pod uwagę jedynie w sytuacji gdy wysokość kary nie jest ustalona w kwocie stałej i służy co najwyżej miarkowaniu wysokości kary.

W sprawie niniejszej Prezes URE właściwie ustalił wysokość wymierzonej kary pieniężnej. Kwota 154 524,87 zł stanowi (...) przychodu osiągniętego przez powoda w 2018 roku ((...)zł), tj. w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Pozwany słusznie ocenił stopień naruszenia przepisów ustawy przez powoda jako znaczny. Naruszone przepisy ustawy o efektywności energetycznej miały na celu wspieranie zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego kraju oraz poprawę efektywności energetycznej krajowej gospodarki. Niedochowanie obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszczenie opłaty zastępczej utrudniło osiągnięcie ww. celów ustawy. Prezes URE prawidłowo ocenił również okoliczności naruszenia przepisów ustawy. Należy przy tym zaznaczyć, że powód, abstrahując od wysokości opłaty zastępczej, miał świadomość istnienia obowiązku uiszczenia opłaty zastępczej, a jednak go nie wykonał.

Powód uznał, że jego sytuacja finansowa stanowi wystarczające usprawiedliwienie, żeby opłaty tej nie uiszczać w ustawowym terminie. Podnoszona przez powoda okoliczność dotycząca jego trudnej sytuacji finansowej, nie mogła jednak wpłynąć zasadniczo na wysokość kary. Należy bowiem mieć na względzie fakt, że powód dokonując sprzedaży ciepła uzyskiwał z tego tytułu przychód. Przy czym wysokość przychodu stanowi pochodną stawek opłat uiszczanych przez odbiorców ustalonych w taryfie, której powód nie zakwestionował. O ile więc przychody powoda nie pokrywają kosztów niezbędnych do produkcji ciepła, to ma możliwość wystąpienia o zmianę taryfy lub jej zakwestionowanie w momencie wydania decyzji przez Prezesa UKE dotyczącej zatwierdzenia taryfy.

Należy przy tym mieć na uwadze fakt, że Zakład (...) Sp. z o.o., w związku z wykonywaniem koncesjonowanej działalności gospodarczej, powinien zabezpieczyć odpowiednie środki finansowe umożliwiające mu wykonywanie wszystkich obowiązków wynikających z faktu prowadzenia działalności koncesjonowanej, w tym w szczególności obowiązków ustawowych takich jak ten zawarty w art. 12 ustawy o ef.energ.

Przy czym należy zwrócić uwagę, że powód, dysponując stałymi dochodami z tytułu prowadzonej działalności o znacznych rozmiarach, może posiłkować się przy wykonywaniu tej działalności także pożyczkami czy kredytami bankowymi, co jest powszechną praktyką w biznesie. Niemniej powód w sprawie niniejszej nie wykazał się dostateczną starannością w prowadzeniu działalności, czym doprowadził do uchybienia terminowi płatności opłaty zastępczej. Okoliczności przedstawione przez powoda nie mogą więc wpłynąć na obniżenie wysokości kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku.

Należy przy tym podkreślić, że wymierzona kara pieniężna musi być wyższa niż wysokość opłaty zastępczej, gdyż w przeciwnym razie przedsiębiorstwu energetycznemu mogłoby się bardziej opłacać nie uiszczać opłaty zastępczej, gdyby potencjalna kara mogłaby być wymierzona w niższej wysokości niż ta opłata. Zasadniczo więc Sąd stoi na stanowisku, że wysokość kary musi być wyższa niż kwota opłaty, gdyż w istocie ta nadwyżka ponad wysokość opłaty zastępczej stanowi karę. Przy czym zdaniem Sądu opłata uiszczona przez powoda po terminie nie może być uwzględniana w tak szacowanej wysokości kary, gdyż jako spóźniona nie stanowi realizacji obowiązku (o czym wyżej), a powód może w każdym czasie żądać jej zwrotu w pełnej wysokości, jako nienależnego świadczenia lub, na co wskazuje pozwany, także zaliczenia wpłaconej kwoty na poczet kary pieniężnej.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. 56 ust. 6a Pe. Przepis ten nie ma bowiem zastosowania w sprawie naruszenia przepisów ustawy o efektywności energetycznej. Zasady wymierzenia kary pieniężnej za niedochowanie obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszczenie opłaty zastępczej zostały zawarte w ww. art. 36 ustawy o ef.energ. Ustawa o efektywności energetycznej nie zawiera zaś instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, a brak jest podstaw prawnych do stosowania w tej kwestii przepisów innej ustawy, tj. przepisów ustawy prawo energetyczne. Wobec powyższego nie jest właściwym zastosowanie przedmiotowej instytucji z prawa energetycznego.

Brak unormowania odstąpienia od wymierzenia kary w ustawie o efektywności energetycznej oznacza natomiast, że organ mógł rozważyć i rozważył możliwość odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189 f k.p.a. Warunkiem jednak odstąpienia o nałożenia kary na tej podstawie jest łączne spełnienie dwóch warunków: waga naruszenia jest znikoma i jednocześnie strona zaprzestała naruszenia prawa. W sprawie niniejszej nie można jednak uznać, że strona zaprzestała naruszenia prawa, skoro uiszczenie opłaty po upływie ustawowego terminu nie może być uznane za spełnienie obowiązku ustawowego (o czym wyżej). Tym samym nie było możliwe odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej na powoda za niedochowanie obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszczenie opłaty zastępczej.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada przepisom prawa, zaś odwołanie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie. Z tego względu, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, które obejmowały jedynie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka